

Suuren paaston valmistusviikot. Tuhlaajapojan sunnuntain jälkeisen viikon keskiviikko.

Päivän epistola

(1. Joh. 3: 21 – 4: 11, slaavilaisessa 1. Joh. 3: 21 – 4: 6)

”Rakkaani, jos sydämemme ei meitä syytä, me voimme rohkeasti lähestyä Jumalaa. Ja mitä pyydämme, sen me häneltä saamme, koska noudatamme hänen käskyjään ja teemme sitä, mikä on hänen mielensä mukaista Tämä on hänen käskynsä: meidän tulee uskoa hänen Poikaansa Jeesukseen Kristukseen ja rakastaa toinen toistamme, niin kuin hän on meitä käskenyt. Joka pitää hänen käskynsä, pysyy Jumalassa, ja Jumala pysyy hänessä. Ja sen, että hän pysyy meissä me tiedämme Hengestä, jonka hän on meille antanut. Rakkaat ystävät, älkää uskoko kaikkia henkiä. Koetelkaa ne, tutkikaa, ovatko ne Jumalasta, sillä maailmassa on liikkeellä monia vääriä profeettoja. Tästä te tunnette Jumalan Hengen: jokainen henki, joka tunnustaa Jeesuksen Kristuksen ihmiseksi, lihaan tullee, on Jumalasta. Yksikään henki, joka kieltää Jeesuksen ei ole Jumalasta. Sellainen henki on Antikristuksen henki, jonka te olette kuulleet olevan tulossa, ja joka jo on maailmassa. Te lapseni, olette Jumalasta, ja te olette voittaneet nuo väärät profeetat, sillä se, joka on teissä, on suurempi kuin se, joka on maailmassa. He ovat maailmasta. Maailmasta on se, mitä he puhuvat, ja maailma kuuntelee heitä. Me olemme Jumalasta. Joka tuntee Jumalan, kuuntelee meitä, mutta joka ei ole Jumalasta, se ei meitä kuuntele. Tästä me tunnemme totuuden hengen ja eksytyksen hengen. Rakkaat ystävät, rakastakaamme toisiamme, sillä rakkaus on Jumalasta. Jokainen, joka rakastaa, on syntynyt Jumalasta ja tuntee Jumalan. Joka ei rakasta, ei ole oppinut tuntemaan Jumalaa, sillä Jumala on rakkaus. Juuri siinä Jumalan rakkaus ilmestyi meidän keskuuteemme, että hän lähetti ainoan Poikansa maailmaan, antamaan meille elämän. Siinä on rakkaus – ei siinä, että me olemme rakastaneet Jumalaa, vaan siinä, että hän on rakastanut meitä ja lähettänyt Poikansa meidän syntiemme sovitukseksi. Rakkaat ystävät! Kun Jumala on meitä näin rakastanut, tulee meidänkin rakastaa toisiamme.”

Tekstimme alussa meitä kehoitetaan lähestymään Jumalaa rohkeasti, siis rukoilemaan. Jeesus on luvannut, että Jumala vastaa hänen opetuslastensa rukoukseen (Joh. 16: 23 – 24).

”Meidän tulee uskoa hänen Poikaansa Jeesukseen Kristukseen ja rakastaa toinen toistamme.” Markuksen evankeliumissa on rakkauden kaksoiskäsky, meidän tulee rakastaa niin Jumalaa kuin lähimmäisiämme (Mark. 12: 28 – 31). Yllä oleva teksti on Johanneksen mukainen rakkauden

kaksoiskäsky, sillä Johanneksen traditiossa uskominen Jumalan lähettämään Poikaan tarkoittaa Jumalan rakastamista. Silloin Isä rakastaa meitä (Joh. 16: 27).

Aikaisemmin (1. Joh. 2: 27) todettiin, että Henki opettaa meitä. Tämän Hengen me olemme saaneet liittyessämme seurakuntaan (Joh. 3: 5). Hengen avulla tiedämme, että pitämällä Jeesuksen Kristuksen käskyt, me pysymme Jumalassa ja Hän meissä. Samalla maininta Hengestä siirtää tekstin käsittelemään väriä henkiä.

Kaikkia ”henkiä”, siis kaikkea opetusta, ei pidä uskoa. Opetusta pitää koetella ja tarkastella, onko se oikeata (vrt. Matt. 7: 15 – 23; 1. Kor. 12: 1 - 3). ”Koetelkaa ne, tutkikaa” voi viitata tilanteeseen, jossa tuodaan julkisesti esiin usko (uskon opillinen tunnustaminen). Oikea henki (opettaja, opetus) on oikea, jos se tunnustaa Jeesuksen Kristukseksi, joka on tullut lihaksi. Totuuden Henki johdattaa totuuden tuntemiseen ja kirkastaa Jeesusta (Joh. 16: 13 – 14). Tarkasti ottaen, tässä kiinnitetään huomio siihen, että ”lihaksi tullut Kristus” on osallisena pelastusteossa. Sanonta ”Jeesus Kristus” on perinteinen varhaiskirkon muoto tunnustaa usko.

Antikristus tarkoittaa Kristuksen vastustajaa, väärää opettajaa. Viimeisinä päivinä on tuleva paljon väriä opettajia, jotka johtavat ihmisiä harhaan. ”Me olemme Jumalasta” tarkoittaa apostoleja ja heidän seuraajiaan. Ne, joissa on Jumalan sana, voittavat Kristuksen vastustajat. Kristus on voittanut maailman. Maailma tarkoittaa kaikkea sitä, joka on erossa Jumalasta, se on Jumalaa vastustava maailma (vrt. Joh. 15: 19). Nämä väärät opettajat saavat kuitenkin menestystä niiden keskuudessa, jotka eivät ole Jumalan yhteydessä. Maailma myös torjuu Jumalan luota tulleen Jeesuksen ja ne, jotka julistavat oikeaa ilosanomaa. Ne, jotka kuulevat totuuden, kuulevat myös Jeesuksen.

Nyt Johannes siirtyy käsittelemään Jumalaa rakkauden lähteenä. Tämän rakkauden kristittyjen tulee toteuttaa elämässään. Rakkaus on se asia, joka erottaa toisistaan sen, joka tuntee Jumalan, siitä, joka ei tunne Jumalaa. Kristuksen rakkaus meitä kohtaan Hänen kuollessaan on se malli, jota kristityn tulee noudattaa. Jumalan rakkaus ei ole ilmaantunut vain yksittäiselle kristitylle, vaan myös ”meidän keskuuteemme”. Jumalan rakkaus siis ilmenee myös seurakunnassa, jolla on elämä tuon rakkauden kautta (vrt. Joh. 5: 26; 6: 57; 1. Joh. 5: 11). ”Jumala on rakkaus” osoittaa Hänen suhteensa meihin.

Todellinen rakkaus on Jumalan meitä kohtaan osoittama rakkaus. Hänen rakkautensa takia Poika sovitti meidän syntimme, että me voisimme olla Jumalan kanssa. Jumalan rakkaus voidaan tuntea

vain Pojan kautta (Joh. 1: 16 – 18; 3: 16 – 17). Kristus antoi meille uuden käskyn: ”rakastakaa toisianne niin kuin minä olen rakastanut teitä. Suurempaa rakkautta ei kukaan voi osoittaa, kuin että antaa henkensä ystäviensä puolesta” (Joh. 15: 12 – 13).

Jumalan meitä kohtaan osoittaman rakkauden takia meidän tulee rakastaa toisiamme. Jumalan rakkautta ei saa jättää itselleen. Se on jaettava eteenpäin. Jos me vain vastaanotamme Jumalan rakkauden, niin siitä tulee meille itserakkauden vankila. Vain itsensä rakastaminen johtaa yksinäisyyteen ja eroon muista. Itserakkaus on rakkauden vastakohta, todellinen rakkaus yhdistää, se erottaa.

Päivän evankeliumi

(Mark. 14: 43 – 15: 1)

”Siihen aikaan Jeesuksen vielä puhuessa opetuslapsilleen sinne saapui Juudas, yksi kahdestatoista opeuslapsesta, ja hänen kanssaan miekoin ja seipäin aseistautunut miesjoukko, jonka ylipapit, lainopettajat ja vanhimmat olivat lähettäneet. Jeesuksen kavaltaja oli sopinut miesten kanssa merkistä: ”Se on se mies, jota minä suutelen. Ottakaa hänet kiinni ja viekää vartioituna pois.” Tultuaan hän meni suoraa päätä Jeesuksen luo, sanoi: ”Rabbi!”, ja suuteli häntä. Miehet kävivät heti käsiksi Jeesukseen ja vangitsivat hänet. Silloin yksi paikalla olevista veti miekkansa esiin ja iski ylipapin palvelijaa niin että tältä irtosi korva. Jeesus kääntyi miesjoukon puoleen ja sanoi: ”Tehän olette lähteneet kuin rosvon kimppuun! Miekat ja seipäät käsissä te tulette minua vangitsemaan. Minä olen joka päivä teidän nähtenne opettanut temppelissä, ettekä te ole ottaneet minua kiinni. Mutta kirjoitusten oli käytävä toteen.” Silloin ne, jotka olivat Jeesuksen kanssa, jättivät hänet ja pakenivat. Jeesuksen mukaan oli lähtenyt nuori mies, jolla ei ollut yllään muuta kuin pellavainen vaate. Hänet otettiin kiinni, mutta hän riistäytyi vaatteestaan ja pakeni alasti. Jeesus vietiin ylipapin luo, ja koko ylin papisto sekä vanhimmat ja lainopettajat kokoontuivat sinne. Pietari seurasi Jeesusta jonkin matkan päässä ylipapin palatsin pihaan saakka. Hän istuutui palvelusväen joukkoon ja lämmitteli tulen ääressä. Ylipapit ja koko neuvosto etsivät todistusta Jeesusta vastaan saadakseen hänet surmatuksi. Sellaista ei kuitenkaan löytynyt. Monet kyllä todistivat valheellisesti häntä vastaan, mutta todistukset olivat ristiriitaisia. Silloin astui esiin muutamia, jotka esittivät häntä vastaan väärän todistuksen: ”Me olemme kuulleet hänen sanovan: ”Minä hajotan tämän ihmiskäsin tehdyn temppelin ja rakennan kolmessa päivässä uuden, joka ei ole ihmisten tekemä.” Mutta tässäkään asiassa todistukset eivät pitäneet yhtä. Silloin ylipappi nousi paikaltaan, astui esiin ja kysyi Jeesukselta: ”Etkö lainkaan vastaa heidän syytöksiinsä?” Mutta Jeesus pysyi vaiti, hän ei vastannut mitään. Silloin ylipappi teki hänelle uuden kysymyksen: ”Oletko

Messias, ylistetyn Jumalan poika?” ”Olen”, vastasi Jeesus, ”ja te saatte nähdä Ihmisen Pojan istuvan Voiman oikealla puolella ja tulevan taivaan pilvien keskellä.” Silloin ylipappi repäisi vaatteensa ja sanoi: ”Mitä me enää todistajia tarvitsemme! Kuulittehan, miten hän herjasi Jumalaa. Mitä ehdotatte?” Kaikki olivat yhtä mieltä siitä, että hän oli syyllinen ja ansaitsi kuoleman. Muutamat alkoivat nyt sylkeä hänen päälleen. He peittivät hänen kasvonsa, iskivät häntä nyrkillä ja sanoivat: ”Profetoi nyt!” Vartijatkin löivät häntä. Pietari oli alhaalla pihassa. Muuan ylipapin palvelustytöistä tuli sinne, ja nähdessään Pietarin lämmittelemässä hän katsoi tätä ja sanoi: ”Sinäkin olit tuon nasaretilaisen kanssa, tuon Jeesuksen.” Mutta Pietari kielsi sen. ”En ollenkaan ymmärrä mistä puhut”, hän sanoi ja siirtyi ulos etupihalle. Tyttö näki hänet uudelleen ja sanoi siellä oleville: ”Tämä mies on samaa joukkoa.” Taas Pietari kielsi. Mutta hetken kuluttua muutkin siellä olevat sanoivat hänelle: ”Sinä olet varmasti samaa joukkoa, olethan sinäkin galilealainen.” Pietari alkoi sadatella ja vannoi: ”Minä en tunne sitä miestä, josta te puhutte.” Samassa kukko lauloi, toisen kerran. Pietari muisti, mitä Jeesus oli hänelle sanonut: ”Ennen kuin kukko kahdesti laulaa, sinä kolmesti kiellät minut.” Hän puhkesi itkuun. Heti aamulla ylipapit pitivät neuvottelun vanhimpien ja lainopettajien kanssa, ja sitten neuvosto teki päätöksen: Jeesus pantiin köysiin, vietiin pois ja luovutettiin Pilatukselle.”

Sama kertomus on Matteuksella (Matt. 26: 47 – 27: 2), Luukkaalla (Luuk. 22: 47 – 23: 1) ja Johanneksella (Joh. 18: 1 – 28).

Markus korostaa, että Jeesuksen kavalsi ”yksi niistä kahdestatoista”, siis yksi Hänen omista opetuslapsistaan, Juudas Iskariot. Jeesuksen vangitsemisen suoritti ”miesjoukko”. Tämä ei näytä olleen tempppelin alueen ”poliisien” tai Rooman armeijan sotilaiden suorittama tehtävä. Tehtävän järjesti ”ylipapit, lainopettajat ja vanhimmat (vrt. myös Mark. 14: 1, 53).

Tämä miesjoukko ei tuntenut Jeesusta ulkonäöltä. He eivät olleet sitä kansaa, jota Jeesus oli opettanut. Ylipapit olivat palkanneet heidät tähän tehtävään. Sen takia sovittiin merkki, millä Juudas osoittaisi Jeesuksen. Kyse oli opettajan kunnioittavasta tervehtimisestä suutelemalla tätä (poskelle). Ortodoksisen kirkon liturgiassa rukouksessa ennen ehtoolliseen osallistumista kansa rukouksessaan toteaa: ”enkä suutele sinua kuten Juudas, vaan niinkuin ryöväri tunnustan Sinut: Muista minua, Herra, Sinun valtakunnassasi.”

Johanneksen evankeliumin mukaan (Joh. 18: 10) Pietari sivalsi ylipapin palvelijan Malkoksen oikean korvan irti. Luukkaan evankeliumin mukaan (Luuk. 22: 50 – 51) Jeesus paransi palvelijan korvan. ”Tehän olette lähteneet kuin rosvon kimppuun” sisältää ajatuksen, ettei Jeesus ole rosvo.

Sana, joka on käännetty rosvoksi (tai ryöväriksi) voidaan ymmärtää myös Rooman valtiovaltaa vastaan toimivana henkilönä. Jeesus totesi, että Hänet olisi voitu ottaa kiinni myös temppelissä, jossa Hän oli opettanut ”joka päivä”. Nähtävästi Jeesuksen kiinniottajilla ei ollut siihen tarpeeksi arvovaltaa. ”Mutta kirjoitusten oli käytävä toteen” viittaa profeetta Sakarjaan (Sak. 13: 7). Samalla teksti kertoo, että kaikki tapahtuu Jumalan tahdon mukaisesti.

Jeesuksen kanssa olleet ”jättivät hänet”. Tämän Jeesus oli jo ennalta ilmaissut (Mark. 14: 27). Paikalta kiinni otettu ja alasti paenneen nuoren miehen nimeä ei mainita. Jotkut ovat sanoneet, että tämä paennut mies olisi ollut Herran veli Jaakob, josta myöhemmin tuli Jerusalemin piispa. Jotkut arvelevat hänen olleen nuorin opetuslapsi Johannes. Kirkon perinteen mukaan tämän evankeliumin kirjoittaja Johannes Markus, jonka kotitalossa mahdollisesti Jeesus asetti ehtoollisen. Oli tavallista, että kirjoittaja ei mainitse tekstissään omaa nimeään (vrt. Luuk. 24: 13; Joh. 21: 24).

Nyt tekstimme siirtyy käsittelemään Jeesuksen ensimmäistä tuomitsemista juutalaisten toimesta. Myöhemmin Jeesus tuomittiin myös Rooman valtiovallan edustajan, maaherra Pontius Pilatuksen toimesta. Evankeliumi korostaa, että todellisen tuomion antoivat juutalaiset vaikkakin Rooman valtiovalta sinetöi sen lopullisesti. Näissä tuomitsemisissa syytön Jeesus on lähes vaiti (vrt. Jes. 53: 7).

Markus käyttää jälleen kerrostekniikkaa kertoen välillä Jeesuksen kieltävästä Pietarista ja oikeudenkäynnistä Jeesusta vastaan. Kyseessä näyttää olleen oikeudenkäynti, vaikka tähän ajatteluun liittyy ongelmia. Jeesusta syytettiin kahdesta asiasta. Ensin Hänen väitettiin uhanneen tuhota Jerusalemin temppelin. Toiseksi väitettiin, että Hän pilkkasi Jumalaa.

Oikeudenkäynnin pitopaikka on sijoitettu ylipapin taloon. Tekstissä mainitaan nyt ylipapit. Vaikka ylipappeja kuului olla vain yksi, niin Jeesuksen aikana tilanne oli toinen. Varsinainen ylipappi oli Kaifas, mutta hänen appensa, Hannas, oli entinen ylipappi ja hyvin arvovaltainen. Pystyisikö Jerusalemin temppelin neuvosto (Sanhedrin, Synedrion) kokoontumaan ylipapin talossa, sillä siinä oli jäseninä 71 ”vanhinta”? Kokoontuisiko se juutalaisen pääsiäisen ensimmäisenä yönä? Todennäköisesti kyse oli jonkinlaisesta asian alkukäsittelystä, jossa oli paikalla vain osa neuvoston jäsenistä.

Sitten mainitaan ylipapin pihalle tullut Pietari, joka ”istuutui palvelusväen joukkoon”.

Markus esittää, että paikalla olivat ”ylipapit ja koko neuvosto”. Nähtävästi Markus haluaa tässä korostaa juutalaisten osuutta Jeesuksen surmaamisessa ja samalla vähentää Rooman valtiovallan osuutta asiassa.

Jeesusta vastaan esitettiin ristiriitaisia todistuksia. Teksti osoittaa, että ne eivät kelvanneet todisteeksi, sillä ”asia on vahvistettava kahden tai kolmen todistajan sanalla” (5. Moos. 19: 15).

Sitten tuli todistajia kertomaan, että Jeesus oli sanonut hajoittavansa temppelin ja rakentavansa sen uudelleen. Mitä Jeesus tarkoitti näillä sanoillaan? Todistajat myös väärensivät Jeesuksen sanoja. Johanneksen evankeliumin mukaan Jeesus sanoi: ”Hajottakaa tämä temppeli” (Joh. 2: 19), Hän ei siis sanonut hajottavansa tämän temppelin. Asiasta on esitetty erilaisia mielipiteitä. Osa ajattelee, että Jeesus vertasi tässä juutalaisten temppelissä toimittamia jumalanpalveluksia taivaalliseen Jumalan palvelemiseen. Kuka on Jeesuksen puheessa oleva ”minä”, Jumala vai Jeesus Jumalan edustajana? Varhaisessa kirkossa ymmärrettiin, että ”minä saan sen nousemaan kolmessa päivässä” (Joh. 2: 19) tarkoittaa Jeesuksen kuolemaa ja ylösnousemista (vrt. Joh. 2: 21). Todistajat väittivät, että Jeesus ”rakentaisi” temppelin, mutta Hän sanoi ”saan sen nousemaan”. Historiasta tiedämme, että roomalaiset tuhosivat Jerusalemin temppelin vuonna 70.

”Jeesus pysyi vaiti, hän ei vastannut mitään.” Näin toteutui profeetta Jesajan ennustus (Jes. 53: 7) ja psalmin teksti (Ps. 38: 13 – 15). Ylipappi kysyi: ”Oletko Messias, ylistetyn Jumalan poika?” Sana messias tarkoittaa voideltua ja esimerkiksi osa kuninkaista voideltiin tehtävänsä. Tarkennus ”ylistetyn Jumalan poika” kysyy, onko Jeesus Jumalasta vai ihmisistä. Jeesus vastasi myöntävästi ylipapin kysymykseen, onko Hän Messias. Tämän Markus oli kertonut jo aikaisemmin (vrt. Mark. 8: 29; 1: 11). Jeesuksen vastaus on kreikaksi ”Minä olen”, joka on samalla hepreankielinen Jumalan nimi. Nykyinen suomennos ”olen” ei huomioi niin tarkasti sitä, että Jeesus ilmoitti olevansa Jumala. Sen sijaan 1700 -luvun suomennos käyttää muotoa ”minä olen”. ”Te saatte Ihmisen Pojan istuvan Voiman oikealla puolella ja tulevan taivaan pilvien keskellä.” Voima tarkoittaa Jumalaa. Ihmisen Poika löytyy profeetta Danielin kirjasta (Dan. 7: 13 – 14). Hänelle annetaan lopun ajalla kaikki valta. Jeesus tunnustaa olevansa myös Ihmisen Poika. Istuminen ”Voiman oikealla puolella” osoittaa Hänen jakavan vallan Isän kanssa. Ylimmäinen pappi ymmärsi tämän merkitsevän, että Jeesus ymmärsi olevansa samanarvoinen Jumalan Isän kanssa.

Syyte jumalanpilkasta perustui hyvin löyhästi siihen, mitä Jeesus sanoi. Varsinainen jumalanpilkka edellytti Herran nimen kiroamista ja pilkkaamista. Siitä seuraisi kivittäminen kuoliaaksi (3. Moos. 24: 10 – 16). Nähtävästi Jeesusta pidettiin juutalaisena uskonnollis-poliittisena kiihottajana, joka oli

uhkana niin Rooman kuin juutalaisten johtajille. Markus esittää tapahtuman laillisena koko temppelin neuvoston istuntona. Olisiko siellä ollut mukana myös Joosef Ariamatialainen, joka myös oli neuvoston jäsen (Mark. 15: 43; Matt. 27: 57; Luuk. 23: 50 – 51)?

Sotilaiden pahoinpitely ja Jeesukselle osoitettu kehoitus profetoida omaa ironisen piirteen. Tällä tavoin toteutui profetia Hänen kärsimyksistään (Jes. 50: 4 – 6; 53: 3 – 5).

Kaikilla evankelistoilla on kertomus siitä, miten Pietari kieltää Jeesuksen (Matt. 26: 69 – 75; Luuk. 22: 56 – 62; Joh. 18: 17, 25 – 27). Tapahtumien kehitys kannattaa erikseen huomata. Ensimmäisellä kerralla yksi palvelustyttö totesi Pietarin Jeesuksen opetuslapseksi, toisella kerralla tämä tyttö totesi saman asian, kun paikalla oli muita läsnäolijoita ja kolmannella kerralla läsnäolijat sanoivat sen. Tällöin kukko lauloi. Jeesuksen aikaisemmin lausuma asia, että Pietari kieltää Hänet kolmesti, toteutui. Tämä osoittaa, että Pietari ei ymmärtänyt Jeesuksen tehtävää.

Varhaisessa kirkossa kiinnitettiin huomio siihen, että Pietari ”puhkesi itkuun”. Tämä ymmärrettiin katumuksena. Samalla selitettiin, että Pietarin lankeemuksella oli myös myönteinen merkitys, hän ei lankeemuksensa takia ollut ylpeä ja kykeni osoittamaan myötätuntoa langenneita kohtaan. Sana ”puhkesi” on suomennettu myös sanalla ”ratkesi”. Sanan merkitys tässä yhteydessä on epäselvä. Sanana se voi viitata heittämiseen tai pään peittämiseen. Osassa käännöksissä se on käännetty sanalla ”ajatteli”, siis kiinnitti huomionsa, Jeesukseen. Tämän jälkeen (seurauksena) Pietari itki. Olisiko hän muistanut Jeesuksen sanat: ”Mutta joka ihmisten edessä kieltää minut, sen minäkin kiellä Isäni edessä taivaissa” (Matt. 10: 33).

Jerusalemien temppelin neuvostolla ei ollut oikeutta langettaa kuolemantuomiota. Tällainen asia kuului Rooman hallinnolle. Sen takia Jeesus viedään roomalaisen maaherran Pontius Pilatuksen luo tuomittavaksi. Rooman hallinto ei (yleensä) sekaantunut uskonnollisiin asioihin. Jeesus esiteltiin Pilatukselle ”juutalaisten kuninkaana”, siis Rooman valtaa vastaan kapinoivaksi henkilöksi. Tämän asian korostaminen voi johtua siitä, että varhainen kirkko näki juutalaiset varsinaisina Jeesuksen surmaajina. Roomalaisten mahdollinen aktiivinen toiminta häivytettiin kertomuksissa ja korostettiin juutalaisten osuutta.

”Hetimitä aamulla ylipapit pitivät neuvottelun vanhimpien ja lainopettajien kanssa, ja sitten neuvosto teki päätöksen.” Markuksen mukaan aamulla pidettiin uusi kokous. Jos yöllinen kokous oli valmisteleva ja jäseniä olisi ollut vähemmän, niin tämä aamuinen kokous olisi enemmän virallinen. Siinä mainitaan päätöksen tekeminen. Sen mukaisesti Jeesus luovutettiin Pilatukselle.